

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **JUDr. K. L. S.**
se sídlem X.
zastoupena advokátem Mgr. Radkem Suchým
se sídlem Praha 1, Šitkova 1

proti
žalovanému: **Odvolací kárný senát odvolací kárné komise České advokátní komory**
se sídlem Praha 1, Národní 16

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2025, sp. zn. K 56/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 22. 8. 2025, sp. zn. K 56/2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 270 Kč, a to do rukou jejího zástupce advokáta Mgr. Radka Suchého.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí kárného senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

kárné komise České advokátní komory ze dne 11. 7. 2024, sp. zn. K 56/2024. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z kárného provinění, kterého se dopustila tím, že dne 26. 5. 2023 zveřejnila na sociální síti Facebook (nyní Meta Platforms) ve svém profilu označeném jménem žalobkyně, v němž se mimo jiné označuje jako advokátka, příspěvek směřující na adresu T. K., v němž mimo jiné uvedla: „... Kdyby sledovala účel, který tvrdí, nikdy by to neudělala takhle, což je tam opět krásně vysvětleno. Prostě zlá a zhrzená ženská, která se chtěla jen pomstít a navíc pokrytecká ulhaná homofobka. Table homofobní osoba musí pocítit následky svého odporného chování a skončit v propadlišti dějin...“ a dále na stejném profilu zveřejnila dne 26. 5. 2023 další příspěvek, ve kterém mimo jiné na adresu T. K. uvedla: „... Je to odporná homofobní kreatura, která evidentně roznáší svoje drby po celé Praze, jak je ostatně i z přiloženého screenu doložené. Takže její tvrzení, že O. nikde nepoškozuje, je další lež. Tfuť tajksl.“, přičemž takto žalobkyně reagovala na veřejně známou snahu T. K. anulovat její církevní sňatek s bývalým manželem O. G. B., tedy zejména při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající jí poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Tím žalobkyně porušila § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“). Za to bylo žalobkyni podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření pokuta ve výši 35 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 10 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí kárných orgánů jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu i z nesprávného právního posouzení věci.
3. Žalobkyně namítala, že kárné orgány posoudily její výroky v rozporu s jejich skutečným významem tím, že je hodnotily izolovaně, bez zohlednění kontextu, příčin a okolností jejich pronesení. Tvrdila, že její projevy na sociální síti byly reakcí na předchozí veřejné chování T. K., které žalobkyně označila za nepravdivé, dehonestující, homofobní a směřující k poškození třetí osoby. Podle žalobkyně se kárné orgány těmito okolnostmi odmítly zabývat, ačkoli právě kontext je pro posouzení zavinění i pro samotné vyhodnocení povahy skutku zásadní.
4. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami a že nesprávně hodnotil jazykové prostředky, které použila. Uvedla, že všechna použitá slova jsou součástí spisovného jazyka a že ani případná urážlivost nemůže být bez dalšího spojována se snižováním důstojnosti advokátního stavu. Zdůraznila, že posouzení možné urážlivosti přísluší řízení občanskoprávnímu, nikoli řízení kárnému.
5. Žalobkyně měla za to, že kárné orgány nesprávně posoudily naplnění znaku závažnosti podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Podle jejího názoru nebylo prokázáno, že by její jednání dosáhlo intenzity závažného porušení povinností. Kárné orgány podle ní dovodily závažnost pouze z toho, že se výrok týkal veřejně známé osoby a že žalobkyně má na sociální síti vyšší počet sledujících, což považovala za nedostatečné a právně neakceptovatelné.
6. Žalobkyně rovněž obsáhle argumentovala ústavně zaručenou svobodou projevu. Dle žalobkyně má i advokát právo na politické a hodnotící projevy, které mohou být expresivní,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

provokativní či kritické. Tvrdila, že dotčené výroky jsou hodnotícími soudy s dostatečným skutkovým základem, a tedy projevy požívajícími ústavní ochrany. Poukazovala též na novelizaci zákona o advokacii, která výslovně stanoví, že se plnění povinností advokáta nesmí dotýkat výkonu politických práv. Zdůraznila, že její kritika směřovala vůči osobě vystupující ve veřejném a politickém prostoru.

7. Žalobkyně tvrdila, že ze strany kárných orgánů došlo k nerovnému zacházení, neboť za mnohem expresivnější či vulgárnější projevy jiných advokátů nebyla vyvozena kárná odpovědnost. Podotkla, že její výroky se netýkaly výkonu advokacie, orgánů veřejné moci ani osob zapojených do justice, a že šlo o její soukromé vyjádření na jejím osobním profilu.
8. Podle žalobkyně kárné orgány nedostatečně odůvodnily, v čem mělo její jednání naplňovat znaky porušení čl. 4 odst. 1 etického kodexu, tedy v čem mělo být nepoctivé, nečestné či neslušné. Dle žalobkyně popis skutku nekoresponduje s právní kvalifikací ani s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalovaný pouze převzal závěry prvostupňového orgánu, aniž by je sám hodnotil.
9. Žalobkyně uzavřela, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející nejsou výsledkem řádného posouzení věci, nezohledňují kontext jejích projevů, nevycházejí z dostatečně zjištěných skutkových okolností a porušují její ústavně zaručená práva.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

10. *Ve věci se nejprve k výzvě soudu vyjádřila Česká advokátní komora (dále jen „ČAK“).* ČAK navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že žalobkyně do značné míry opakuje argumentaci, která již byla vypořádána. Z uvedeného důvodu odkázala na napadené rozhodnutí. Dle ČAK žalovaný postupoval korektně, když částečně převzal právní hodnocení z prvostupňového rozhodnutí, neboť kárné řízení tvoří jeden celek.
11. Žalobkyně opětovně v podané žalobě rozsáhle rozebírá osobu T. K., její vystupování v médiích a spor s O. B. Tím však vybočuje z předmětu řízení. Kárné senáty srozumitelně a přiléhavě zdůvodnily, proč jsou výroky kárným proviněním. Neposuzovaly je bez kontextu. Bylo vzato v úvahu, že žalobkyně reagovala na předchozí jednání T. K. Primárně však bylo nutné posoudit, zda užití výrazivo odpovídá tomu, jak by se měl advokát vyjadřovat o jiné osobě.
12. Pokud žalobkyně tvrdí, že T. K. musí jako veřejně známá osoba snést vyšší míru kritiky, jde spíše o argumentaci vhodnou pro spor o ochranu osobnosti. V kárném řízení byly výroky posuzovány z pohledu jiných chráněných zájmů, tj. důstojnosti advokátního stavu a dodržování advokátní etiky. Použitý slovník vrhá na důstojnost advokátního stavu špatné světlo. Kárné senáty vysvětlily, proč jsou výrazy nepřijatelné, proč advokáti nemají absolutní svobodu projevu, a proč musí při svém vyjadřování důkladně zvažovat volbu použitých slov.
13. Advokacie je považována za součást justice v širším slova smyslu. ČAK respektuje soudní přezkum, jehož podstata vyplývá z principu právního státu. Jedna věc je např. zjevně nespravedlivý proces (procesní vady kárného řízení, rozpor mezi důkazy a jejich hodnocením, nepřiměřené kárné opatření apod.), druhá věc je hledání hranice mezi tím, co ještě advokát smí, aniž by snižoval důstojnost advokátního stavu. Zde jde do jisté míry o subjektivní názor na to, co lze ještě ve společnosti považovat za slušné, a co nikoliv. V tomto případě by měl být respektován názor advokátů, kteří jednání žalobkyně posuzovali, a jichž se (ne)důstojnost chování žalobkyně bezprostředně dotýká, neboť podle chování žalobkyně budou veřejností posuzováni i oni.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

14. Rozsudky, na něž odkazuje žalobkyně, se týkají toho, zda došlo k posuzovanému jednání advokátů v souvislosti s výkonem advokacie. To však v současnosti není důležité, neboť od 1. 1. 2021 může být kárně postiženo i jednání, k němuž dojde mimo výkon advokacie. Na situaci žalobkyně naopak nedopadá novela zákona o advokacii účinná od 1. 4. 2025, podle níž povinnostmi v § 17 téhož zákona není dotčen výkon politických práv. Tím totiž není vyloučeno, že advokát může být postižen za vyjádření politického názoru.
15. *Přípisem ze dne 3. 3. 2026, č. j. 17 Ad 14/2025-31, soud požádal o vyjádření žalovaného. Na uvedený přípis však reagovala odvolací kárná komise České advokátní komory.*
16. Odvolací kárná komise tvrdila, že není pasivně legitimována s tím, že závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022-97, se vztahují k jiné hierarchii orgánů. Rozdíl mezi advokátním kárným řízením a odvolacím řízením ve věcech zdravotního pojištění je evidentní, zejména, pokud jde o postavení kárných senátů a odvolacích kárných senátů ve vztahu k ČAK a postavení rozhodčího orgánu ve vztahu ke zdravotní pojišťovně. Kárné senáty rozhodují jménem ČAK, přičemž žalovaný přezkoumává rozhodnutí kárného senátu, a nikoli rozhodnutí ČAK. Pokuty, které kárné senáty uloží v kárném řízení, jsou příjmem ČAK.
17. Rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny (mj. VZP) naopak přezkoumává rozhodnutí zdravotní pojišťovny. Rozhodčí orgán je procesně nadřazen zdravotní pojišťovně, odvolací kárná komise, respektive žalovaný, ČAK procesně nadřazena není. Zatímco nemůže existovat rozpor mezi vůlí ČAK a vůlí příslušného kárného senátu nebo žalovaného, může být zásadní rozpor mezi vůlí rozhodčího orgánu a VZP.
18. Další zásadní odlišností je personální složení rozhodčího orgánu zdravotní pojišťovny a žalovaného. Zatímco rozhodčí orgán se fakticky skládá ze zástupců šesti subjektů, z nichž řada stojí zcela mimo struktury zdravotní pojišťovny, členy odvolací kárné komise jsou výlučně advokáti zvolení sněmem ČAK.
19. Závěrem odvolací kárná komise upozornila, že ČAK obdržela po rozsudku rozšířeného senátu celou řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v nichž jeho různé senáty akceptovaly ČAK jako žalovaný, pasivně legitimovaný správní orgán.
20. Ve věci samé odvolací kárná komise odkázala na vyjádření ČAK a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
21. Urgencí ze dne 9. 3. 2026, č. j. 17 Ad 14/2025-39, soud opětovně požádal o vyjádření žalovaného.
22. Na urgenci soudu reagovala ČAK sdělením, v němž uvedla, že žalovaný neexistuje. Napadené rozhodnutí vydal odvolací kárný senát odvolací kárné komise ČAK ve složení Mgr. M. B. (předseda senátu), JUDr. D. D., Ph.D., a Mgr. K. H. (členové senátu). Tento odvolací kárný senát ustanovil 1. 10. 2024 předseda odvolací kárné komise ČAK pro předmětné odvolací kárné řízení. Tento odvolací kárný senát byl tedy, stejně jako všechny odvolací kárné senáty, ustanoven *ad hoc* pro dané odvolací řízení a existoval pouze do splnění účelu, pro který byl ustanoven, tedy do právní moci napadeného rozhodnutí, jež nastala 17. 9. 2025.
23. Navíc, Mgr. K. H., členka odvolacího kárného senátu, již není od 3. října 2025 ani členkou odvolací kárné komise ČAK. Podle § 48 odst. 1 zákona o advokacii skončilo její členství v odvolací kárné komisi ČAK okamžikem, kdy byli na 9. sněmu ČAK zvoleni členové nové odvolací kárné komise ČAK.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

24. ČAK uzavřela, že jelikož neexistuje odvolací kárný senát, který vydal napadené rozhodnutí, není ani osoba, která by jeho jménem mohla právně účinně reagovat na žádosti soudu.
25. *V replice ze dne 18. 2. 2026 měla žalobkyně za to, že vyjádření ČAK dokládá, že se žalovaný odpovídajícím způsobem nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně a že v projednávaném případě mělo být postupováno podle zákona, respektive novelizace, která je pro ni příznivější.*

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy:
- Podle § 35 odst. 2 zákona o advokacii *o odvolání rozhoduje tříčlenný senát ustanovený z členů odvolací kárné komise (dále jen „odvolací senát“).*
 - Podle § 35 odst. 3 zákona o advokacii *odvolací senát Komory v odvolacím řízení rozhodnutí zruší nebo odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí anebo odvolání odmítne. Zruší-li odvolací senát Komory odvoláním napadené rozhodnutí, rozhodne ve věci samé nebo ji vrátí kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí; kárný senát je v tomto případě vázán právním názorem odvolacího senátu.*
 - Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii *kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem s výjimkou zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo stavovským předpisem.*
 - Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Výkon politických práv tím není dotčen. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*
 - Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu *advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*
 - Podle § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu *při rozhodování o upuštění od uložení kárného opatření podle § 32 odst. 5 zákona a při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i k jeho osobním poměrům.*
28. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
29. Soud se předně zabýval otázkou pasivní legitimace. V řízení o žalobě proti rozhodnutí soud zkoumá pasivní legitimaci jako podmínku řízení z úřední povinnosti (viz § 69 s. ř. s.). Soud v projednávané věci dospěl k závěru, že pasivní legitimace náleží odvolacímu kárnému senátu odvolací kárné komise ČAK. K uvedenému závěru soud dospěl na základě rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022-97.
30. Předně soud akcentuje, že na rozdíl od ČAK má soud za to, že závěry, ke kterým rozšířený senát v uvedeném rozsudku dospěl, jsou obecné a nevztahují se pouze na zdravotní pojišťovny, respektive revizní komise zdravotních pojišťoven. Uvedené zcela jednoznačně

dokládá část rozsudku s označením „IV.2.2. Přenosnost dosavadních úvah na orgány právnických osob, jímž je svěřeno rozhodování ve veřejné správě“.

31. Z rozsudku sp. zn. 8 Ads 164/2022 plyne, že pro určení pasivní legitimace je vždy rozhodný svazek kompetencí, které zákon svěřuje konkrétnímu orgánu právnické osoby. Pokud zákonodárce svěřil entitě pravomoc rozhodovat v určité oblasti veřejné správy o právech a povinnostech fyzických či právnických osob, pak ji je třeba považovat za správní orgán, a to bez ohledu na institucionální zařazení. To platí nejen pro orgány moci výkonné, ale také pro orgány konkrétní právnické osoby, jímž zákonodárce specificky a výslovně svěřil pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech osob. Přitom není podstatné, zda ta která entita je nadána samostatnou právní osobností, jelikož je klíčové, že jí zákon svěřil specifické rozhodovací pravomoci. Obtíže spojené s jednáním takové entity v soudním řízení jsou spíše technické, nikoli nepřekonatelné.
32. V projednávaném případě je nositelem rozhodných kompetencí právě odvolací kárný senát odvolací kárné komise, neboť to je orgán, kterému zákon o advokacii v § 35 odst. 2 a 3 výslovně svěřil pravomoc rozhodovat o odvolání v kárných věcech. Právě tento „svazek kompetencí“, určený zákonodárcem, je podle výše uvedeného rozsudku rozšířeného senátu rozhodný pro posouzení pasivní legitimace, a to bez ohledu na institucionální zařazení či samostatnou právní osobnost dané entity. Jelikož napadené rozhodnutí vydal odvolací senát odvolací kárné komise jako orgán nadaný zákonnou pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech dotčených osob v této specifické oblasti veřejné správy, náleží pasivní legitimace výlučně tomuto orgánu. Výhradně on je tedy oprávněn obhajovat zákonnost napadeného rozhodnutí v soudním řízení správním.
33. Na uvedeném nic nemění ČAK uváděná skutečnost, tj. že odvolací kárný senát je ustanovován *ad hoc*. Slovy rozsudku rozšířeného senátu se jedná o obtíže technického rázu, které jsou snadno překonatelné. Ke splnění účelu, pro který byl odvolací senát odvolací kárné komise ustanoven, ostatně může dojít až okamžikem, kdy je najisto postaveno, že rozhodnutí tohoto orgánu ob stojí v rámci soudního přezkumu. S možností zániku funkce člena odvolacího kárného senátu advokátní kárný řád výslovně počítá a pro tento případ i upravuje další postup.
34. Soudu je z jeho činnosti známo, že po vydání rozsudku sp. zn. 8 Ads 164/2022 Nejvyšší správní soud postupoval v několika kárných věcech samosprávných komor různě. V usnesení ze dne 29. 10. 2025, č. j. 2 As 199/2025-20, označil za pasivně legitimovanou čestnou radu České lékárnické komory. V jiných rozhodnutích týkajících se ČAK (rozsudek ze dne 29. 1. 2026, č. j. 3 As 96/2025-50, ze dne 11. 2. 2026, č. j. 21 As 44/2025-40, a ze dne 25. 2. 2026, č. j. 9 As 55/2025-88) otázku pasivní legitimace vůbec neřešil a jednal přímo s ČAK. Z uvedeného postupu však nelze dovodit, že by měla být pasivně legitimována vždy ČAK jako veřejnoprávní korporace. Pro úplnost soud doplňuje, že v této věci nejde o žádost o určení advokáta, jak tomu bylo v rozsudku sp. zn. 1 As 293/2024, na který poukazovala odvolací kárná komise.
35. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud měl na otázku pasivní legitimace odlišný názor, zdejší soud upozorňuje, že vedle žalovaného se v průběhu řízení měla možnost vyjádřit ČAK, které se dostalo odpovídající poučení. Na žádost soudu o vyjádření a poučení pak bez dalšího reagovala i kárná komise ČAK. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2025, č. j. 21 Ads 198/2025-29, bod 22.
36. Ve věci samé soud uvádí následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

37. Soud předně konstatuje, že podaná žaloba je značně nepřehledná, chaoticky strukturovaná a její jednotlivé žalobní body místy splývají s obecnou polemikou žalobkyně se závěry kárných orgánů. Nicméně podstatu stěžejní žalobní námitky lze shrnout do tvrzení, podle kterého kárnými orgány vytčené jednání žalobkyně nenaplnilo materiální stránku kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii.
38. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je zcela zásadní vadou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou je povinen rozhodnutí správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
39. Podle ustálené judikatury správních soudů je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán založil rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
40. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž neplyne, že by se žalovaný odpovídajícím způsobem zabýval stěžejní otázkou, která je pro posouzení kárné odpovědnosti žalobkyně klíčová, a to zda vytýkané jednání žalobkyně naplnilo materiální stránku kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii.
41. K otázce naplnění materiální stránky kárného provinění je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno pouze to, že se jedná o závažné porušení povinností advokáta a kárné provinění. K tomu prvostupňový kárný orgán poukázal pouze na to, že se názory žalobkyně prezentované na sociální síti Facebook (nyní Meta Platforms) týkaly osoby známé, vzbuzující zájem veřejnosti a že žalobkyně má na uvedené sociální síti tisíce sledujících. Tato úvaha prvostupňového kárného orgánu nebyla odvolacím kárným orgánem nikterak doplněna.
42. Naproti tomu žalobkyně v průběhu celého kárného řízení ve svých podáních (viz zejména vyjádření ze dne 25. 6. 2024, odvolání ze dne 27. 9. 2024) setrvale rozporovala naplnění materiální stránky kárného provinění. Konkrétně opakovaně tvrdila, že její výroky na sociální síti nelze hodnotit izolovaně, nýbrž v kontextu okolností, na které reagovala, a že bez zhodnocení těchto okolností nelze učinit závěr o závažnosti kárného provinění. Dále poukazovala na to, že použitá slova jsou součástí spisovného jazyka a jejich případná expresivnost sama o sobě nepostačuje k závěru o kárné odpovědnosti. Zdůrazňovala, že její výroky měly skutkový základ, představovaly hodnotící soudy v mezích ústavně chráněné svobody projevu a nebylo prokázáno, že by jakkoli ohrozily důstojnost či vážnost advokátního stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

43. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi zákonem o advokacii nebo zvláštním zákonem, a to s výjimkami stanovenými v daném ustanovení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že je povinností kárných orgánů vždy posoudit závažnost jednání advokáta. Bez zjištění, zda porušení povinnosti advokáta dosahuje potřebné intenzity, nelze vůbec hovořit o kárném provinění.
44. Za odpovídající posouzení závažnosti porušení povinnosti podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii nelze považovat úvahu žalovaného, podle níž se názory žalobkyně týkaly „osoby známé vzbuzující zájem veřejnosti“ a že žalobkyně má na sociální síti vyšší počet sledujících. Takové skutečnosti samy o sobě nejsou způsobilé vypovídat o intenzitě porušení povinnosti advokáta ani o tom, zda jednání bylo objektivně způsobilé ohrozit důstojnost či vážnost advokátního stavu. Jedná se pouze o okolnosti popisující jednání žalobkyně, nikoli o kritéria, která by mohla nahradit řádné vyhodnocení závažnosti porušení povinnosti žalobkyně, jeho následků, kontextu, významu chráněného zájmu a míry zavinění ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Jinými slovy výše nastíněná úvaha žalovaného nepostačuje k závěru o závažnosti porušení povinností žalobkyně dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii.
45. Soud má za to, že v projednávaném případě nelze při posuzování naplnění skutkové podstaty kárného provinění vycházet izolovaně z jednotlivých výroků žalobkyně, ale je nezbytné hodnotit jejich celkové vyznění a kontext, v němž zazněly. Každý verbální projev je totiž nutno posuzovat v jeho celistvosti. Vytržení jednotlivých výrazů z kontextu a jejich hodnocení bez zohlednění celku je nepřipustné. To v daném případě znamená, že se kárné orgány měly zabývat zejména tím, kde byly výroky proneseny (charakter platformy, na které výroky zazněly), v jaké situaci, zda představovaly reakci na předchozí události či jednání dotčené osoby, jaké je postavení a veřejná role osoby, na jejíž adresu uvedené výroky zazněly, kdo byl adresátem daných výroků, jaký byl charakter a „dynamika“ probíhající veřejné diskuse, mírou expresivnosti, která je pro sociální síť příznačná apod. Bez provedení tohoto komplexního posouzení nelze spolehlivě určit, zda výroky žalobkyně naplnily skutkovou podstatu kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Výše nastíněné úplné posouzení však v rozhodnutí obou kárných orgánů absentuje. Nadto se kárné orgány omezily pouze na hodnocení některých výrazů („odporná“, „homofobní“, „kreatura“), aniž by zkoumaly jejich funkci v rámci celého projevu.
46. Dále soud akcentuje, že ze strany žalobkyně byly užity hodnotící soudy. Hodnotící soudy nepopisují skutečnost, ale naopak některé jevy více či méně volně interpretují. Žalobkyně v projednávaném případě reagovala na určité jednání dotčené osoby, se kterým nesouhlasila. Při posuzování takových výroků je však nutné zkoumat zejména to, zda měl daný hodnotící soud dostatečný skutkový základ, jaké skutečnosti jej vyvolaly, jaké bylo jeho celkové vyznění, a zejména zda forma, v níž byl vyjádřen, nepřekročila meze přiměřené veřejné diskuse. Ústavní soud v této souvislosti opakovaně judikoval, že pravdivost hodnotících soudů nelze dokazovat, neboť jde o osobní názor autora projevu; postačí, že je opřen o reálně existující skutečnosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03). Při hodnocení jejich přípustnosti je proto nutné posoudit, zda mají racionální vazbu ke skutkovému ději, zda představují přípustnou expresivní kritiku, zda se vztahují k veřejné osobě a jaký je jejich význam v rámci probíhající veřejné debaty. Ani takové posouzení není v napadeném rozhodnutí obsaženo.
47. Soud rovněž nemohl opominout, že žalobkyně byla kárně postižena za verbální projevy. Neopominutelnou součástí úvah o materiální závažnosti jednání žalobkyně podle § 32

odst. 2 zákona o advokacii proto musí být i ústavně zaručená svoboda projevu dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Ta chrání nejen projevy konsenzuální či neutrální, ale také projevy polemické, expresivní či společensky kontroverzní, které mohou být přirozenou součástí veřejné diskuse. Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje, že veřejná debata ve svobodné společnosti musí počítat i s výroky, které mohou být vnímány jako přehnané či ostřejší, přičemž jejich přípustnost nelze hodnotit izolovaně, nýbrž vždy v kontextu konkrétní situace (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 526/98; nálezy sp. zn. I. ÚS 1990/08). Tuto ústavní dimenzi přitom kárné orgány ve svých rozhodnutích rovněž pominuly.

48. Soud dále upozorňuje, že ve správním spisu není žádným způsobem doloženo, že by žalobkyně skutečně pronesla druhý z výroků, v němž měla mimo jiné označit T. K. za „odpornou homofobní kreaturu“. Spis obsahuje pouze dva snímky obrazovky (printscreensy), jež jsou přílohou kárné žaloby. Na prvním z nich je obsažen facebookový příspěvek žalobkyně ze dne 26. 5. 2023, jehož součástí je mimo jiné první výrok. Na druhém z nich je zachycena část komentářové sekce k témuž příspěvku, v níž žalobkyně reaguje na komentář „Vy tím nějak žijete“ slovy „nevidíte, že to má mnohem širší společenský dosah? Že někdo, kdo údajně hájí práva gender, notabene zastupuje v tom ČR, je ve skutečnosti odporný homofob?“. Spis však neobsahuje snímek obrazovky ani žádný jiný doklad, který by zachycoval druhý z výše uvedených výroků.
49. Protože ve vztahu ke druhému výroku správní spis předložený žalovaným neobsahuje žádný podklad, který by ho zachycoval, nelze než dospět k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
50. Soud nepřehlédl, že užití druhého výroku žalobkyně nečinila sporným. Tato skutečnost však nemá pro posouzení věci žádný význam. Jak soud nastínil výše, výrok žalobkyně musí být posuzován v celém jeho kontextu, což bez příslušného důkazního podkladu není možné. Absence takového důkazního podkladu způsobuje vadu řízení, neboť skutkový stav nemá oporu v předloženém správním spisu.
51. Toliko na okraj soud uvádí, že nemohl přehlédnout ani skutečnost, že na některé odvolací námitky nebylo žalovaným odpovídajícím způsobem reagováno (viz např. námitka nerovného zacházení). I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
52. Soud v reakci na vyjádření ČAK, podle něhož „by měl být respektován názor advokátů, kteří jednání žalobkyně posuzovali a jichž se důstojnost či nedůstojnost jejího jednání bezprostředně dotýká“, považuje za nezbytné zdůraznit, že si nijak neosobuje pravomoci kárných orgánů a nenahrazuje jejich hodnotící úvahy o vhodnosti či profesní etiketě zvoleného způsobu vyjadřování advokáta. V kárných věcech advokátů je připuštěn soudní přezkum. Správní soudy jsou tak povolány k plnému přezkumu nejen právních, ale i skutkových otázek (srovnej čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Soud shledal, že napadené rozhodnutí je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dále ve vztahu ke druhému výroku žalobkyně bylo řízení stiženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav nemá oporu v předloženém spise. Z uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil. Současně soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

54. V dalším řízení je žalovaný povinen, pokud setrvá na závěru, že daný skutek je kárným proviněním, náležitým způsobem zdůvodnit, proč se v daném případě jedná o závažné porušení povinností advokáta dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. V tomto směru bude zejména povinen hodnotit výroky žalobkyně v jejich celistvosti a náležitě zohlednit jejich celkový kontext. Současně žalovaný doplní správní spis o podklad zachycující druhý z uvedených výroků.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související se zastoupením žalobkyně advokátem. Ty jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, částku 4 620 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 2 130 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 15 270 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Radka Suchého. Pro úplnost soud uvádí, že nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za písemné podání ze dne 18. 2. 2026, neboť toto podání nepřineslo pro věc žádné nové skutečnosti. Nejedná se tak o důvodně vynaložené náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Praha dne 27. března 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.